

II Bārgā siera

Vairāk nā nedrīkst bij rīti pirms.
Tad viņi pārbrāuc ar liliem melnas neņķiem,
Ēkstosām ragām, nosarmoņāsi nā
vērkli. Bet ja otrām lāgām jau
vairs aizbraukt neaspēja.

36204
INTA

888 LATVIJAS SKOLOTAJU SAVIENĪBAS MUZEJS

Visu nakti pīlīja grasārnas, bet
 no rīta nāca sniegs ar lietu. Kāts
 sēdēt rūs uz rāpa no lejas un nāca
 šurp, krūti pret nētru salicis
 nu ar pātagas kātu gāimta-
 mies ^(lielā mājās targa) no līkuma, kas gājās tam
^(stāvēs līdzams)
 virsū, pa tūds pēlperu apnāts
~~vinā tūds~~ Iesāis ienāca istabā
 nu, labdien federis, stratijs kais-
 ni uz staudes tevū. Tēns tapat
 cieši iesratijs svešajā nu nāca
 tam blāt.

"Kas par lietu?"

"Mani sūtija pie jūns. Laim-
 niess vana bij Zēgara. Jūsū mei-
 sene tur palīnuse ar liela gulū.
 Lai brānest palak."

Annule cieši pieņērās tēvam pie zoras,
 ja viņa veltēja. Lūk, nu viņa bij: bagā stera!
 Bet tēns aricu nel stāda nu stratijs sve-
 šajā nācējā. Nēra tam nebij vairak ko
 ientit, ne arī ^{svešajam} tēvam vairak ko leist.

Samēr tūs arvea vēl mēmi skatījas.

Piepeži sunes roga ^{izpūta no tās} saujas. Tik ātri ^{sauc} vus ^{sauc māti} ~~apgrūpas, stentās~~ gērbtus. Māte nesa vienu apgrūpa galu pēc otru, kāpat nebeidz ma ne vārda, tik šat tad acis slaucidama.

Tenāca Ings. Vai būtol jājūf ^{Ja, veigsns, steigsns.} fings? Ragus, vai eatas? "Kāds eids?"

jautaja svesajam puisim. Vēl apakšē epot sasalis nu gluds. Ar ragūm varat braukt, grāsi, attieca svesais. ^{Tūpat steipigi, ka svesgērbās Ings} ~~Ja~~ jūfja fagus. Svesais, vōs

vēl pasta vija ^(pi. Ings) sēts vīdā so, To ka-
seiktams, vai gatamu dātams,
kad tenam Caiptams aiggāja ja
sēts vīdū nu nozrima lejā.

Māte iznusa spilvens un kaņaku, noslēpa kas ragarās, lai nepaliktun slapsji no lietās. Nesamenija ko vēl atnest, lai vedot mājā Līqinqi būh labi. ^{tas} ~~Uu~~ māte vien ^{bet} visi māje-
nieki ^{kat} jau zināja, ka Līqinq slime, ^{bet} zēlaja to nu viens par otru centās

par ātli mīlu sirdi. ^{Lupe atskrija}
 pat ar savu baltu pīdēsi, ^{lakatu} kuru
^{amija sēdētā ciena. Tagad viņai nebija zil;}
~~pat ar sēdētā ciena. Tagad viņai nebija zil;~~
~~pat ar sēdētā ciena. Tagad viņai nebija zil;~~
 lai ~~ar~~ apsienu to, tik mūsdi
 glaudīgu un siltu Līzīnai gal-
 vē, kad vērtēt māja. Bet
 māte bij jau par visu do-
 majuse un Lupe lakata tei
 nerajāpēja.

Kad tēvs aizbrauca, atnāca
 domāja, na laims palicis uz pietas stāpam. Viņai
~~ar~~ nezināja, kur līksties.

Kādu laiku ~~viņa~~ ^{varbūt viņa ko} strai-
 vija mātei joprojām it pāvai-
 cāt ~~to~~ par Līzīnu, par
 bāru sievu, par visu, kas
 tik jauši kļuvis kūtis,
 bet kad māte gāja vate sa-

vās domās, viņa bij mazru-
nīga un varēja kabru jātoju-
mu strupsi atrast. Tās tas
bij rūpkapi, neka cīst kluba.

^{So dzinē dzināja.}
Laiks ~~vēl bija~~ gūlis ple-
cos, nā lētā piemirkuse vilai-
ne. Bēdas nebij tā nā prieks,
kas grūti saraldams, laupās
ārā, gribēja smiel un klaiņat,
bēdas spieda aizīd klubimā,
lai neviens tās neredz. Annel
tā varēja. Viņa
aizlēda aiz spēlun, pie tēva
laga. Tās ^{bij raksturo, kas} saņēma draudzi
arvin visu, kas Dīle' stēpims.
Smagnus bij arī laukā, kur smiegs
melneja un kuba fern pelekim,
vētras draukim fabebedim.
Domas jau bāgs sion, kas ja-
vēnuz Lijins darā varā, ve-

vienu acumērī neatstājās,⁷
~~stāvēja~~ Tuauja krūtī un pa-
dārija negārdu un rūtstā
ēkna kumatu pusdienā.

Ap kustības laiku lietus pie-
stājās, bet ap vakaru tāra atkal
līl. Kad bij iestājusis kumsa,
lapi apkopsti, laudis viti
istabā, piepeši. Paut kas nepa-
rasts uštranea prākus. Logā
atvērēja sārts atspīdums. Tās
nervarija celts no saulrieta,
jo saule jau bij seš no-
gājuse. Kas pīestpēja pie
loga viena pusē, redzēja
vītu debesi sarkann; kas
pīestpēja otra pusē, redzēja
to arī tādu. Vīsi tasnārijās.

Rīga, den 2 Februar 1926

Mell

RVIM
33204

LAZDVIJAS SKOLOTĀJIS
SABIEDRĪBAS
MUZEJS

11/4

8

Paigi viens aru jautāji.

Kas tas ir? Ko tas nozīmē?

Vai kaut kur Raimiņas bij
vai dega sept mājas?
Iguns prieks? Vai: Isteifās ku-

ka. ^{bet} No igausgēna nebij ne vēsts.

Bebeš rīcām Krēloja jēlks
sarta, tā kā ^{it} lielas liesmas lauz-
tas caur bērnu, jēlku miglu.

Sārtams bij augstā gaisāks, pret
apdrūkni bijāks, tumšāks.

Turu un tālu rītas lietas bij ta-
redomas tumšām apmalām,
kā no augstā celta, kaut arī
vāji gaismu do rīsa svečtara.

Turā, kaenā kāpjošā meža augstos
noslēpās ar toh sārta, rābata
ēnā, ēnaini atkalijas turē

Nerēns nerunajs pult, ari
Fugus ne. Pēdams: nerēns vai-
lak nešingajā ~~nerunajā~~ kalist.

~~nerunajā~~ Lielus lija kā caur smalku
sietu sijadams. ^{Ļērtajā blāzmojamā} Krastri varja sa-
vešet, ka šitās lāsites krita
no liliem augstumiem ^{mitrums}
nu krustotamās ^(sūpat turmā) nu ^{kojuda}

žemē. Bet tālumā rignojā spo-
kaini spēšas kaimiņu mājas,
japalvi, birzes. Ta nenas vaiss

vešij, ^{bet ari savāti spēšas} ta ^{arante} sin spēšas baltā
^{Tā labu laiku visi spēšas nekustoti, lēģa lielus lija.}

Tad kļūst piepēji kā
fārtu jūsis. Lebes sāha pīt.

^{palika vispirms melns, ātri}
Aptārksnis ^{vēstlība} necaurē-
mā kumpā; kaja iģvina ari
mājas, mešs; beži māksni
upelējā žemē.

Tas ir uz liliem kaimi-
nu asinspīlēšanā, notieca

Pavisil acu. Šis dienas piedzīvojumi
 šķitās tik lieli, ka nevarēja viņus
 viegli nogredēt ar plakstiem.
 Seriski nupat redzēt dabas pa-
 rādību tik neizprotamu un bai-
 gi skaista stāvija neizpētāma
 acu priekšā. Kā Jēšis bij pār-
 plētusiis ritam jāri, kā ar lieb-
 mainu manteli un pēnes lietas
 pāras sveras un maģiskas dāstus.
 Dejnās viņu spēļu mā! Tu cilvē-
 ki sevi sakāpusi un bailīgi
 klusi, ko ka lielā un neizprotamā,
 itka un nevarētu vairs
 viens pie otra patiešā atrast.
 "Dabes spēki" bij teikuse māte;
 "Pēva darb" pēc tūms. Anneli
 (vairi līnās nā gārkamā Jēšis star ngut ngāra sakars ar
 ilg, par to Jānātsi ~~šāds spēks~~ ^{šāds spēks}
 Jānātsi kas bij: dabas spēki? Vai tie
 Jānātsi kas bij: dabas spēki? Vai tie
 pēva paklausīgie kalpi? Jā,
 kā san bū.

~~Līgija ka Anneli bijis~~
~~Paklausis acis un rīdēt~~
~~sevis nepasūtīt~~ Līgija ^{bi} Jēr-
 nestā nakti. ~~Teiz~~ ^{Līgija un} Guleja te-
 voča ctuša Kambari, ^{skāle}
 Gāja, Gāja pie vienas iekš-
 āra, Klusi durvis virinā-
 ma, bet Anneli, kas ~~tas~~ ^{ap}
^{slimnieces} durvīm vien spīdās, nekad
 līfi nevēma. Tā neredzētu vi-
 nas lūpašo acu, ne roku pietā-
 riena. Bet nāca vēl launak. Gien-
 uis māte, iquāklama, Janīna
~~Anneli~~ ^{meiteni} (pie rākas, ~~neveca, to~~
^(ar Gāra' sota piedraudzījumu)
 Gavrūp un cēsi, ~~Ar Anneli~~ pie-
 kardināja, neiespēt pie Līgijas
 ne kāji. Meitene, nobijās ^{liel} ~~liel~~
 stipri, ka piepētī tāha ^{unli} ~~traukt~~.
 Kāpēc viņu nelaida ekšā? Kas bij

ar Līniju? Vai viņa negribēja ^{ķerpet? 14} saņemt dāvanu?

Bet kas viņai to teiks? Viņa
mēģināja no mātes sofas, no visu
citu māju ierīču sešām nolāstīt
ko tie bija par Līniju. Viņa
visu bij' klāt, kad par to ru-
nāja. Bet vēstis bij' launas.

^{neka nepināja no kabaules. Viņa}
~~Līnija~~ fuleja murgas. Kvienu
nepazina. "Slipki, slipki" Anas
grafija ^{vece} galva, un ja nenāks līdz
sveiciens, tad teiksit "tik jāpū-"
^{no tās rādītu mātē tāhā ^{skatīt} laudāt.}
~~Bet~~ ^{ne} remānina mīriņajā mādi:
^{tikai}

Kisaki neka, oneit. Ja tiens būš
lēcis nāks cauri. Bet pret viņa grūtu
mēd ^{neka nepaspējam.}

Atpacēlīgi kūsē gaidīja no-
vānāus. Tad bij' tāds brīdis, kad
visi gāja pie mājas ^{kapas}, pa
lauku. Pri mātē, lai ^{sovēi} gaudīgi rēl
^{izlabā} kartas, beidzot domās izgāja.

11
7

Lizina bij Jārvēsta māklī

35204

BVLM

LATVIJAS SKOLOTĀJU
SAVIENĪBAS
MUZEJS

Tērko māte bij' izgājuse, meitene

~~Tat' dārdā~~ tā fagētis, pūstotā
sirdi, ielidytā ^{nie slimnieces.} ~~paunatā.~~

^{Ystabi, nuga. Pa gulsta,}
~~paunatā~~ bij' ar dīvīnu logiem,

vēra nu klusa. Nēbij' viņā vairāk
lietu ka gulta ar solu, lielais

sienuš pulkstenis nu gulta. ^{Paun-}
^{patā, angli spēlētāji viņā nēvairā mēdā. Spēlētā ēnā}
~~pa~~ gulstā līgins. Līgins kuptis

caipes bij' izskaidātas, cirkānī
mati pa pusi pārklāja seju, kara
bij' sārņā, ka- nē lēlas uguns.

Viņa elpoja ātri, nēmirīgi,
Kaut ko mūrmīnā, ^{narīņi ie} smējās.

^{neapdrīsinātā turā, bet}
~~Arūte~~ palika blakus pulkstenim,
saliktām rokām. Na viņa me-
nī vēpā, pasauks, viņa domāja.
Bet nēviens viņu nēstānca.

Līgins, kaspatūs, es tak te esmu?
4 Vai tu mani nēred? Parane tak mani?
Cūstā meitēnē.

Nēviens nēstānca. Parisan sūstā

bij slimnieces sejās. Viņai nebija gar Annei¹⁶
nenāras daļas. Viņai jāsaī bij istā kaut
kas šķēršļus jādara, kaut kur jāiel,
ar kaut ko neredzamu jācēnas. Bet
viņa nera nevairā. Viņa metās ka
kaitēn saistīta no rīnas puses uz atn,
bet vairs sīnt nespēja.

Īgi Annele sīatījās uz mēsu, kā uz
kaut ko svešu un nesaprotamu. Vēlī iz-
cerējās, ka viņa jāpīs un jāpauks, vēlī
izgaidījās uz atbīlī, meīsenī jānīnīna jā-
vada baīsmā un viņa jāpāt klūtī iz-
slīdēja no slimnieces istabas.

Viņa noslēpās savā raklīnā un so-
mā, jānā. Nu viņa jānā, cīn jāpī i
Līnīnā kājās sīenas vārī. Bet kā to at-
jostīt! Nīvīns to nespēja. Nīvīns jānānā
nīpīnā. Tīnī jāpīro to rārī. Vārīdīnā lūp-
jīern. Bet vārī viņa so mācējā?

Viņa jān jān kātru vārīnā jānīcīnā
jīernā, savas jānās jānīnās un jānās
un cīnā viņu, līi tā jān jānīnā vīnās, kas
jīcīnās elp, bet līi jān jān bij vīi vī-
sālī un jānīcī, bet līi jān jān jān jān jān
das un bij jān jān jān.

17
asaras. Lai nu rindas ut. Lociņi
gundi nu tikami palāvās. Mūsma
liras, ka te brauktu rīkli
kā pe šķiņ, kerstu strautu arī
piebrauca pie vareņiem, mi
šasim vārsim. Aiņ šim
bij liels spēss, liela vara nu
palīdzība. Vajadzīji šik tos at-
darīt nu satvert šēra raknu.

Un tur jau arī bija bij: Nu no-
maz vairs vārdu nerajadzēja.

Patīši, patīši Līgina! "Purste-
ja katriš šis šitens. Un šēro
nu visu šitēji nu viss bij labi.

Anuļes šēra naskitēja pār
šalintajam raknam uz cūto lēg
dēli, šar viņa bij cūši aiņ-
nigusi.

Kinas nāca un fājs, bet
 slimnieces stāvoklis nelabojās. Ori
 Annes bērns un māte ~~stājās~~
~~pašā gēlā~~ iņķijās par
 parstamniem un kņagamu kau-
 las, bet uz gultu līsties riniem
 nebija vohas; seicās: gan pār va-
 rēst slimību kapat stajadami,
~~Itu pārveidā ar daudzu stā-~~
~~ku māte pēnāca vēl vienu kņ-~~
~~gānu~~ ~~blāb~~ Uz nedeļas gala
 Jāņņica Annes lielais brālis,
~~Jāņņ~~ ~~ar~~ ~~raucan~~ Jēta pu-
 deli. brūna Rkirduma
 To rūs' bij dabujs no onužas
 ārsla ^{vāciska} ~~pa~~ ^{kas ārbya arī} ~~pa~~ ~~at~~ ~~skolenus~~
 sūtija. Lavein to bijis saūcis
 bariem un nisi rūs' bij dabu-
 jusi sēdas pašas sētes ar pie-

19
Kodinajamu ied ^{patit} mājās, līdētis
gultā un ^{gāles: p} ~~gultā~~ ^{seš} reiz par
den ven ēdam paratā ~~no~~
~~pasūt~~ Brūnais spirtums ar
zalkanu ^{mi} ~~garsu~~ bij visiem fa-
^{slimniekiem labi}
~~gasta~~ ~~garam~~ pagistams; leica,
ka bakteris citādas gāles ~~par~~
nēdrot. Bet ^{pa} brūnis gāles esot
uz labu, ja ~~sas~~ ^{ēdabūt} ~~tas~~ ^{tas} sli-
mība nesot uz nāvi; nāves sli-
mībā bakteris parisan vairs
nēdrot gālu.

^{Lari tiešām}
~~Bij~~ ~~viņa~~ ~~Brāla~~ ~~slimība~~ ~~viņ~~
griezis uz labu, atspirdza arī ~~ēdi~~
^(tās ar māti)
~~ar~~ ~~viņa~~ ~~līpai~~ ~~Lizina~~ ~~viņu~~ ~~ne~~.
Cis reiz, kad māte rītiem iquāca no
slimnieces un mājās laudis vaicāji:
Kā ir viņa skaumi pagrupija galva:
Tapat vien vēl. Nu vaicak nebija
jautat.

21
Nikarstības raudas, bēlas nā vārnis, juleja
uz sejas. Smadze, nā. Dzinštelīte nolīja uz
acīm, lūpas čūstija ^(nā ielīmāji) „Meitene! Mana meitene?”
Tad acis gāja tālāk: pār lelo buļķstēni,
pār grūstiem, grūtu, pagriezās pret laugu
nu atkal atūteja pie čūstības.

„Manā meitenē ^(Kur tu te aties?) ^(piesmēja) ^(nā nāe tāk šurp! Nāc!) ^(nā nāe tāk šurp! Nāc!)
Saulis nokrita ceļus pie pultas, bet
ne vēda nevarēja ielīst, liels kamurs kat.
Lā-niem bij aizpriešis presē.

Līgins čūstija kaut ko. Nānāja tā-
prast. Viņa gribēja gacell ^(Saulis pūstās) ^(nā nāe tāk šurp! Nāc!)
Lā uz sejas nā ne jūra. Bet smadze palika
nā Dzinštelīte acis, kas skatījās. Skatījās
uz Saulis ^(tik ilgi) ^(nā nāe tāk šurp! Nāc!) ^(nā nāe tāk šurp! Nāc!)
kamur tās pieplūda lielām as-
vām. Tenāca māte. Kas te bij nācīs? Vi-

na nepagura aptvert, ne arī gārt čūstija,
nā tā abātās šē. Viņa tik uztēja Līgins.

„Mana meitene, manu meitene! Nu
tu būsi veltā. Nu tu esi cauri.” Nu tad

izstādās ^(tāpat šūstās ienāca, priekš, jūlās)
Vēca māte ^(nā nāe tāk šurp! Nāc!) ^(nā nāe tāk šurp! Nāc!) ^(nā nāe tāk šurp! Nāc!)
na rokas. Cauri, cauri. Gads nu slers, bērni?
Išlīniece gari nu pīsi nošāvajās.
„Tas viss uz labu,” vēca māte teica apmierin-

24
likās, ka tikai īsti Atoms vien zin,
ko tas nozīmē, ka nu lielā mēra Lying
paliek vesala.

Bet šie prieki kļūst par piepērni.
Citrus varēja ^{nu} lēkāt, null asti, null,
cik spēcīgi jūtēja, izaicināsi ska-
tības meitenes acīs, ta neka
varis ne upeja, ne pirtsja. Viena
gāja klusa, it kā ^(visām sarām) acīm kārtā lielā,
lielā-gaidījumā iegrimuse, lūpas
kaut ko cunsteja. Lai Citrus
būtu sapratis, vieni varēja, pi-
det kaut ko tādu. Mīlars debe-
su tērs, mīlars, mīlars, mīlars
debesu tērs, paldiers nu! 4
